

GLANSRIJK

Over Jane gesproken...

DEEL 1

Marjo Horn

GOLDHORN BOOKS

Verhalen met een stem, woorden met een ziel.

©2025 Goldhorn Books

ISBN 978-90-78923-30-5

ISBN 978-90-78923-26-8 eBook

NUR 343 / 312 / 340

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontsproten aan de verbeelding van de auteur. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.facebook.com/marjohornbooks

www.instagram.com/marjohornbooks

www.goldhorn.nl

*Liefde. Leven. Loslaten. En weer verder reizen.
Op weg naar iets groots...*

Over Jane gesproken...

Achter elke wereldster schuilt een verhaal dat niemand ziet.
Het verborgen verhaal achter deze ster,
met haar glansrijke carrière,
staat op het punt zich te ontfouwen.

OVER DE AUTEUR

Marjo Horn werd geboren in Amsterdam en groeide op met grote dromen – dromen die ze durfde waar te maken. Met Jacques, haar man – haar geliefde en zielspartner – reisde ze de wereld over: van de zonovergoten stranden van Mallorca tot de eindeloze luchten boven Amerika, waar ze met Jacques als piloot in kleine vliegtuigjes het land doorkruisten. Die avontuurlijke jaren vormden de basis voor een leven vol lef, liefde en het verlangen naar vrijheid. Ook spiritualiteit kreeg steeds meer betekenis – als innerlijk kompas, als bron van rust én inspiratie.

Terug in Nederland runden ze samen een succesvolle reisorganisatie, maar het verlangen naar verhalen bleef. Pas op latere leeftijd begon Marjo met schrijven. Ze ontdekte een nieuwe passie: het tot leven brengen van werelden op papier. Sindsdien schreef ze de bestseller *Verjong je huid in 21 dagen* en meerdere andere life-styleboeken en later ook spannende fictie, zoals *De Magneet*, samen met Jacques, als schrijversduo M.J. Horn.

Met *Glansrijk* begon voor Marjo een nieuw hoofdstuk als romanschrijver. En er komt meer: het verhaal van Jane gaat verder – net als de reis van haar maker. Marjo blijft schrijven over krachtige vrouwen, grote dromen en de innerlijke zoektocht die daarmee gepaard gaat. Verhalen die raken, verrassen en uitnodigen om mee te reizen – soms ver weg, soms juist naar binnen. Maar altijd met de bedoeling om te inspireren, te verbinden en iets van zichzelf mee te geven.

Goldhorn Books

Amsterdam – 1987

Glansrijk. In één woord. Dat was de avond geweest.

Hoewel het al ver na middernacht was, voelde ik geen greintje slaap. De euforie van mijn optreden in *Carré* zinderde nog steeds zalig na. Alsof een warme gloed me omhulde, een sensatie die ik nog nooit eerder zo intens had beleefd. Bijna bovenaards.

Alsof dat allemaal nog niet genoeg was, kwam Philippe stralend op me af met een cocktail in zijn hand en zei: ‘Voor mijn grote liefde. Mijn prachtige aanstaande bruid.’ Met een fonkeling in zijn ogen gaf hij me het schitterend geslepen glas, waarin een zachtgele mix van ananas en sinaasappel glinsterde als vloeibaar zonlicht in kristal, gekoeld met ronde ijsklontjes. Het schijfje citroen dat zich sierlijk om de rand van het glas krulde, maakte mijn favoriete drankje helemaal perfect. Het gaf me het gevoel dat de cocktail speciaal voor mij was bedacht om me, zonder één druppel alcohol, toch te verleiden.

‘O, een *Cinderella*. Net als in *The Savoy*. Geweldig!’ Met het glas in mijn hand keek ik hem aan en gebaarde dramatisch naar mijn keel. ‘Ik ben volledig uitgedroogd door al die belevenissen.’

Hij glimlachte en kuste me zacht. ‘Je hebt nogal wat meegemaakt.’ Stille bewondering lag in zijn ogen. ‘Zo’n optreden in *Carré* gaat je niet in de koude kleren zitten. En alles daarna...’

Ik knikte instemmend. ‘Zeg dát wel. En alles daarna...’ Ik nam een slok en keek hem vanonder mijn wimpers uitdagend aan. De frisse, lichtzoete bubbels tintelden verrukkelijk op mijn tong. Het bittertje van citroen en gember gaf me telkens weer het gevoel dat

ik stiekem iets sterkers dronk. Maar, met dit drankje kon ik zéker niet de fout ingaan.

Er lag nog steeds een vertederde glimlach rond Philippe's lippen toen hij me naar zich toetrok en een warme kus op mijn voorhoofd drukte.

Daarna keek hij me aan, met die verontschuldigende blik die ik van hem kende. 'Ik moet even weg, Jane, maar ik ben zo terug. Niet weggaan, alsjeblieft...', fluisterde hij in mijn oor.

Ik hield mijn hoofd wat schuin en wees naar mezelf. 'Ik ga nergens naartoe,' lachte ik en keek hem bij het verlaten van de suite met een warm gevoel na. Ondertussen kookte mijn bloed van opwinding over wat me te wachten stond.

Alles was zo onverwachts gebeurd. En toch ook weer niet. Slechts een paar uur eerder had hij me ten huwelijk gevraagd. In mijn kleedkamer. Meteen na de show. Zomaar spontaan. Zonder ring, zonder iets.

Ik schudde mijn hoofd. Dan maar zonder ring, dacht ik. Het ging me om hém. Hij wilde mij. En ik wilde hem.

Zonder nadenken had ik 'ja' gezegd, omdat ik me, vreemd genoeg, plotseling realiseerde dat ik zielsveel van hem hield.

Met een groot geluksgevoel bracht ik één hand naar mijn wang. Ik liet mijn tong zacht over mijn bovenlip strijken, alsof ik op die manier het genot van zijn kussen kon terughalen.

Hier stond ik dan, in mijn eentje in een super-de-luxe suite van het *Amstel Hotel*, waar we samen de nacht zouden doorbrengen. De gedachte alleen al deed me trillen.

Ik slaakte een diepe zucht.

Nooit had ik gedacht dat ik nog van iemand anders zou kunnen houden dan van Duke. Maar hij was er niet meer. Al twee jaar niet. En wat ik voor Philippe voelde, dat was toch óók echte liefde. Daar twijfelde ik niet aan. Ik voelde het aan alles. De manier waarop hij naar me keek. Hoe mijn hart sneller ging kloppen als hij mijn hand aanraakte. En hoe mijn lichaam ineens vreselijk naar hem hunkerde.

Voor de zekerheid vroeg ik me nog even af of het ook een ander had kunnen zijn. Was ik gewoon keihard toe aan een nieuwe man?

Schreeuwde mijn lichaam erom bemind te worden, door wie dan ook?

Ik schudde mijn hoofd. Nee, het was zonder twijfel *déze* man. Philippe Marand. Hij had de allure van Alain Delon. Dat jongensachtige. Maar toch verfijnd. Met een vanzelfsprekende klasse. Een man met uitstraling. Zijn haar was lekker dik en donker, bijna zwart en met zijn felblauwe ogen, die iets ondoorgroendelijks uitstraalden, was hij toch wel één van de allermooiste mannen die ik kende.

Zonder dat ik het in de gaten had, was er iets tussen ons gegroeid. Onderhuids leek wel. Iets subtiels. Een stille liefde die ik, in al die zeven jaar dat hij mijn manager was, niet had opgemerkt en zeker nooit voor mogelijk had gehouden. Wie denkt dáár nou aan? Aan een man die tweemaal zo oud is?

Mijn gedachten gingen terug naar dat ene moment. Hoe onze monden elkaar vonden. De dag ervoor in *Huis ter Duin* aan het strand in Noordwijk. We hadden net die fax ontvangen. De uitnodiging om in *Carnegie Hall* te mogen optreden. Ik trilde weer bij de gedachte daaraan. In New York nota bene. Dat was mijn droom.

Uit blijdschap was ik Philippe in de armen gevlogen en kwam het tot die heerlijke hartstochtelijke kus. Op dát moment begon het bij mij pas te borrelen. Ik schrok van mezelf. Ik wist niet wat er met me gebeurde, maar de drang om zijn lippen te voelen was te groot. Ik kon niet stoppen en hij ook niet.

Daarna hadden we het beiden snel afgedaan als een ongelukje.

Ondanks dat het bij mij vanbinnen vreselijk was gaan vlammen, had ik mezelf wijsgemaakt dat het niets betekende. Sterker nog, ik had me verontschuldigd, denkend dat ik degene was die te ver was gegaan.

Bij hem was er duidelijk ook iets gebeurd, maar hij had zich, net als ik, snel geëxcuseerd. Hij zei dat hij zich had laten meeslepen door de extase van het moment. Met een berouwvolle blik in zijn ogen, zei hij dat het hem speet.

Snel spraken we af dat we het incident zouden vergeten en hoopten op de oude voet door te kunnen gaan.

Maar dat nam niet weg dat ik, alleen al bij de gedachte aan die kus, merkte dat mijn lichaam sterk reageerde. Dat kwam onge-

twijfeld door opwinding, emotie en een intense voldoening. Die kus had me een gevoel van thuiskomen gegeven. Ja, dat was het: thuiskomen. Er was absoluut iets veranderd. Die kus had een intens verlangen in me wakker gemaakt. Wat één onbedoelde kus allemaal teweeg kon brengen...

Ik zuchtte en dacht terug aan dat overrompelende, maar heerlijke huwelijksaanzoek na mijn show.

En nu kwam het volgende. Bijna was het zover.

Ik keek dromerig voor me uit en vroeg me af hoe het zou zijn. Hoe zou ik me voelen, samen met hem? Naar mijn idee was het best lang geleden dat ik intiem was geweest. Na Duke had ik totaal geen behoefte aan een ander.

Kon ik het nog?

Was ik wel in staat om me aan Philippe over te geven?

Ik blies zachtjes wat lucht tussen mijn lippen door. Mogelijk ging het vanzelf, stelde ik mezelf gerust. Misschien hoefde ik er niet eens over na te denken. Dat zou het beste zijn, me gewoon laten meevoeren door het moment. Hij was een halve Fransman en bovendien was hij al eerder getrouwd. Hij wist vast hoe hij het moest aanpakken.

Ik beet op mijn onderlip. Waar was hij eigenlijk? Wat deed hij? Ik haalde diep adem en probeerde geduldig te zijn. Philippe was altijd van alles aan het regelen. Dat hoorde nou eenmaal bij zijn vak. Toch bleef hij deze keer opvallend lang weg.

Schouderophalend, lachte ik ondeugend. Het wachten op hem en nadenken over wat er ging komen, maakte het voor mij des te spannender hoe we straks met elkaar in één bed de nacht zouden doorbrengen...

Ondanks Philippe's afwezigheid genoot ik intens van mijn omgeving. Logeren in het *Amstel Hotel*... Ik was wel wat gewend. De duurste, meest exclusieve hotels. Alle hoofdsteden in Europa waren bekend terrein voor me. Maar het idee van logeren in dit legendarische hotel had toch wel iets uitzonderlijks.

Met een gelukzalige glimlach liet ik mijn blik door de suite glijden.

De kristallen vaas met op donkerrood fluweel lijkende rozen ving het licht op van de kroonluchter erboven en wierp dansende schitteringen op de sierlijk gevormde glazen salontafel.

Onder die beeldige bloemen staken stevige, maar toch ranke stelen omhoog, met diepgroene blaadjes en hier en daar een lichtgroen plekje waar scherpe doorntjes zorgvuldig waren verwijderd.

Het tafereel deed me denken aan mijn eigen leven. Ik was uiteindelijk ook opgebloeid. Toch nog geworteld in een stevige basis en ook bij mij waren de scherpe doornen weggehaald.

Dat besef gaf me een diep gevoel van rust en voldoening. Jarenlang had ik gezaaid; nu kon ik eindelijk oogsten...

Maar het was niet alleen de bloemenpracht die de kamer haar warme, gezellige sfeer gaf. Ook het luxueuze bankstel van zalmkleurig velours, iets van de wand af geplaatst, met goudkleurige kussentjes, droeg bij aan de behaaglijke uitstraling.

Alles ademde elegantie en klasse, precies hoe ik me vanbinnen voelde.

Mijn ogen vielen op een zilveren schaalje vol met luxe bonbons. Al mijn smaakpapillen werden onmiddellijk geprikkeld. Voorzichtig, om mijn handen niet vies te maken, pakte ik er één en liet de

melkchocolade met pralinévulling zachtjes op mijn tong smelten. Dat had ik nodig: een extra zoete beloning na een onvergetelijke avond.

Zo'n optreden in het mooiste theater van Nederland ging je niet in de koude kleren zitten, had Philippe gezegd. En dat was ook zo. Toch had ik na al mijn optredens in Europese steden als Parijs, Londen, Berlijn en Wenen, maar ook in Tokio en andere Japanse steden, zoals Kyoto en Osaka, dikwijls voor hetere vuren gestaan. Maar deze avond in Carré was anders. Nóg veel mooier.

Dit was nou eenmaal mijn stad, de plek waar ik alweer zeven jaar woonde. En dit theater? Voor mij stond het op eenzame hoogte, het mekka van de theaterwereld.

Ik probeerde te bevatten wat ik had meegemaakt en nam nog een bonbon. Die was bijna nog lekkerder dan de eerste. Ik wist het al van tevoren: als ik eenmaal aan chocola begon, was ik niet meer te houden. Dan was stoppen bijna onmogelijk.

Ik dwong mezelf bij het tafeltje vandaan en liep naar de ramen. Ze waren hoog en rechthoekig, omlijst door zware pauwblauwe zijden gordijnen, die aan weerszijden met gouden koorden waren vastgezet.

Alles in de kamer ademde stijl en exclusiviteit. Ik voelde me net een koningin.

Toen viel mijn oog op mijn spiegelbeeld in het raam.

Daar stond ik, lang en slank. Mijn blonde haren zaten in een strakke, maar toch sierlijke chignon in mijn nek.

In de weerspiegeling zag ik een soort gracieuze feniks, gehuld in een rode avondjurk waarvan de glinsterende pailletten bij elke beweging tot leven leken te komen.

Ik draaide me, om mezelf van alle kanten te bekijken. Dat raakte me dieper dan ik had verwacht. Mijn jurk was méér dan kleding: een verlengstuk van de magie van de avond. Een tastbaar bewijs van alles wat ik had bereikt.

De top.

Eindelijk.

Dromerig keek ik voor me uit en dacht na over mijn optreden. Elk detail, van het applaus tot het licht en de muziek, zou voor altijd

in mijn ziel gegrift staan.

Terwijl ik iets dichterbij het raam ging staan en door de ruiten naar de verlichte stad keek, dwaalden mijn gedachten af naar de fascinerende geschiedenis van het hotel, dat door de jaren heen zulke bijzondere gasten had ontvangen. Koningin Elizabeth van Engeland had hier zelfs gelogeed. Maar niet alleen royals. Ook popsterren en Hollywood-legendes verbleven regelmatig in dit unieke hotel. Audrey Hepburn was daar één van. Ik was dol op haar.

Net als ik had Audrey, toen ze jong was, ooit in Arnhem gewoond.

Ik ademde diep in. Voor mij voelde het vaak alsof er een verwantschap tussen ons bestond. Misschien kwam dat door mijn eigen dromen van vroeger, ooit net zo beroemd te worden als zij. Maar het kon ook aan mijn tante liggen. Tante Melanie deed altijd alsof ze Audrey persoonlijk had gekend. Alsof ze met haar op school had gezeten en regelmatig met elkaar op straat hadden gespeeld.

Glimlachend dacht ik terug aan die middagen waarop tante Mel, na een groot aantal glaasjes sherry, flink op dreef kwam. Mijn zus en ik wisten wel: hoe meer glaasjes ze op had, hoe wilder de verhalen; ze had een bijzonder rijke fantasie.

Maar ze had Feli en mij ook geholpen. En niet zo'n beetje. Als we haar niet hadden gehad, was het leven voor ons nog veel moeilijker geweest.

In stille erkenning liet ik mijn hoofd zakken, terwijl de herinneringen me overspoelde. Zachtjes zei ik tegen mezelf: 'Ik moet toegeven: tante Mel was er, ondanks alles, altijd.'

En natuurlijk ook tijdens de voorbereiding van mama's uitvaart. Ik was nog maar veertien.

Een paar dagen voor de plechtigheid haalde tante Mel een jurk uit haar kledingkast. Ik wist niet wat ik zag. Hij leek precies op die beeldige jurk die Audrey droeg in *Breakfast at Tiffany's*. Ik had de film wel drie keer gezien.

Ik weet nog dat ik mijn tante aankeek alsof ze een verborgen schat uit de kast had gehaald. 'Wat is dat?' vroeg ik in opperste verbazing. 'Wat een mooie jurk!'

Tante Mel knikte en zei: *Kijk, Janey, dit beeldige jurkje heb ik altijd bewaard. Het was een cadeautje van Hubert de Givenchy, als dank voor de shows die ik voor hem liep. Mij past het al lang niet meer, dus ik geef het aan jou. Het zal je prachtig staan. En het is zo smaakvol voor deze gelegenheid.*

Ze gaf me de jurk. Toen tuitte ze haar lippen, alsof ze iets wilde zeggen. Maar in plaats daarvan stak ze haar vinger in de lucht; haar mooie, lichtgrijze ogen lichtten op. Ze liep weer naar de kast en kwam even later terug met haar juwelenkistje. Daaruit haalde ze een sieraad. *'Kom hier, meid. We doen deze prachtige parelketting erbij.'*

Prompt kreeg ik weer een brok in mijn keel. Tranen prikten achter mijn ogen bij de herinnering aan de plechtigheid. Hoe mama's kist op het altaar stond, met daarop het weelderige boeket van zalmroze rozen en die schitterende witte linten met onze namen in gouden letters en het opschrift *Waar woorden tekortschieten, blijft de liefde...*, glanzend in het zachte licht.

In mijn geestesoog zag ik mezelf weer in die mooie zwarte, mouwloze japon die net onder mijn knieën viel. Ik stond op het podium van de aula, naast oom John, die achter de piano zat en me zou begeleiden. Mijn blonde haren waren losjes opgestoken en ik droeg de zwarte, Italiaanse puntige pumps die ik van mijn tante had geleend.

Eerst zong ik het *Ave Maria*. Ik haalde diep adem bij de herinnering aan dat moment. Het was zo prachtig. Alle aanwezigen waren tot tranen toe geroerd. Later zong ik, op speciaal verzoek van tante Mel, *Love Me Tender* van Elvis, omdat mama zo gek op hem was.

Ik nam weer een flinke slok van mijn *Cinderella*. Op de een of andere manier zorgde het zoetzure smaakje ervoor dat ik helder bleef. Terwijl ik terugdacht aan hoe fantastisch ik eruitzag en hoe mooi ik had gezongen, volgens de aanwezigen, herinnerde ik me dat heel bijzondere moment ineens weer.

Na het avondeten zaten we met z'n allen in de huiskamer van tante Anne en oom John. We dronken thee en praatten na over alles wat er tijdens de uitvaart was gebeurd.

Feli was erbij en Nathalie, mijn beste vriendin. En natuurlijk

haar broers, Rick en Tommy.

Tante Anne had ook tante Mel uitgenodigd, omdat ze wist dat mijn tante, net als Feli en ik, op dat moment de warmte van hun gezin goed kon gebruiken.

Tijdens het journaal, waar oom John neer keek, vroeg hij ons plotseling even stil te zijn. ‘*Stt! Kijk daar!*’ riep hij. Geschrokken wees hij naar het tv scherm.

We zagen een foto van Elvis in zijn glorie tijd. Wat was er met hem?

De nieuwslezer zei: ‘*The King of Rock and Roll is vandaag overleden!*’

Mijn hart stond stil.

Elvis. Dood.

Een paar dagen nadat mama zo tragisch om het leven was gekomen.

Zijn overlijden was zelfs precies op de dag van haar uitvaart: 16 augustus 1977. Het was puur toeval.

Een koude rilling trok over mijn rug. Ik wist het nog zó goed: op dat moment stelde ik me iets voor. Het was maar een hersenschim. Ik zag ineens voor me hoe mama met een man als Elvis, samen, hand in hand, door de mooiste bloemenweiden liep. En hoe ik haar eindelijk gelukkig zag.

Net als toen kreeg ik weer kippenvel over mijn hele lichaam. Een vreemde gewaarwording, waar ik niets aan kon doen. Maar de wens was de moeder van de gedachte: ik gunde mama zó dat geluk, na alles wat ze had meegemaakt.

Al die herinneringen... Zonder aarzeling liet ik me op de leuning van de fauteuil zakken die in de hoek bij het raam stond.

Al die situaties waren alweer vreselijk lang geleden. Er was van alles gebeurd sinds die tijd. Het leek wel of mijn leven na mama's overlijden in een stroomversnelling raakte.

Werkelijk álles veranderde.

Terwijl ik uiteindelijk van de leuning in de kuip van de fauteuil gleeed, probeerde ik tot mezelf te komen. Ik besepte hoeveel ik had bereikt.

Natuurlijk dankzij de mensen om me heen.

En..., ik had ook ontzettend veel geluk gehad.

Geluk, omdat Feli en ik na mama's dood bij tante Anne en oom John mochten wonen; de ouders van Nathalie hadden hun huis volledig voor ons opengesteld. En geluk, omdat oom John mij piano- en gitaarlessen gaf, waardoor ik me verder kon ontwikkelen. Bovendien kreeg ik, doordat oom John en ik regelmatig voor de anderen zongen, de kans om mijn onzekerheden, zo goed en zo kwaad als het ging, te overwinnen.

Maar dat was allemaal in Arnhem. Dat lag alweer ver achter me.

Hier waren we in Amsterdam. De stad waar het vanaf mijn zeventiende pas echt voor me begon.

Ik staarde naar het glinsterende water van de Amstel. Ploteling zag ik Duke weer voor me. Hoe hij op de eerste dag van het conservatorium meteen mijn hart stal. Hoe we samen in het Vondelpark, op zijn vaste plekje aan het water, lachend probeerden onze *Cornetto's* zonder morsen op te eten. Door de hitte van die dag sijpelde het gesmolten ijs langs alle kanten uit het slappe, verweekte hoorntje.

Ik schoot in de lach. Wat een tijd was dat. En hoe hij me daarna meenam naar het gigantische huis van zijn ouders dat ook aan de Amstel lag, maar dan wat verderop. En hoe Gwen, zijn moeder, me meteen onder haar hoede nam. Ze gaf me zangles op een totaal andere manier dan ik op het conservatorium kreeg.

Losser. Met veel meer schwung.

Haar Jamaicaanse achtergrond speelde daar beslist een grote rol in. Ze leerde me op een compleet andere manier naar muziek en ritmes te kijken.

Ik was ervan overtuigd dat, als ik dat allemaal niet had meegeemaakt, ik nooit zover was gekomen als zangeres.

Ik knikte tevreden en nam nog een slokje van mijn cocktail om mijn uitgedroogde mond te bevochtigen. Na alle tegenwind in mijn jeugd had ik eindelijk de wind mee.

Mijn adem stakte toen ik terugdacht aan wat me was overkomen. Onwillekeurig trok de spanning van mijn kruin tot in mijn tenen. 'En toen gebeurde dat met Duke,' fluisterde ik, terwijl ik heftig begon te trillen.

Maar nog voordat het verdriet me volledig in zijn greep kreeg, trok ik mezelf weer omhoog. Er was geen ruimte om te breken. Niet nu. Nooit meer.

Ik bezwoer mezelf: Niet wéér alles oprakelen. Het is mooi geweest. Vooruitkijken, Janey...

Wat stond er allemaal op het programma? Amerika, bijvoorbeeld! Ik was al zo mooi op weg naar wereldfaam. Misschien zou ik op een dag wel net zo beroemd worden als Audrey, maar dan op mijn eigen manier.

Een gevoel van dankbaarheid overspoelde me.

Mijn lach was weer terug. Zelfverzekerd zette ik mijn glas in de vensterbank. Daarna maakte ik de knot los. Alsof ik een harnas had afgelegd, vielen mijn haren weelderig over mijn schouders. Dat was zalig. Ik voelde me bevrijd.

Opnieuw staarde ik uit het raam naar het glinsterende water, sprookjesachtig verlicht door de lichten op de brug naast het hotel. Ondanks de adrenaline die al sinds de middag door me heen raasde, werkte het uitzicht over de Amstel enigszins kalmerend. Mijn ademhaling werd rustiger terwijl de emoties van mijn optreden langzaam wegebden.

Maar ineens drong het weer tot me door: dit was pas het begin. Volgende maand wachtte *Carnegie Hall*.

Ik vond het nog steeds vreemd dat mevrouw Manon, mijn

vroegere zanglerares, die toen al over de tachtig was, mij dat al op mijn veertiende voorspelde.

'Ik zie jou ooit ook nog weleens in Carnegie Hall in New York optreden, Jane,' had ze gezegd, nadat ze daar een concert van Billy Joel had bijgewoond.

Ik wist op dat moment niet wat ik hoorde. Ik had haar aangestaard alsof ze gek was geworden. Mevrouw Manon was dol op mijn stem, dat wist ik, maar om zoiets te zeggen? Tegen een kind van veertien...

Toch zei Gwen, op mijn zeventiende, ongeveer hetzelfde. *'Ik zie jou op een dag in Carnegie Hall optreden,'* had Duke's moeder gezegd.

Ik was totaal verbluft: al de tweede die dacht dat ik ooit in zo'n bijzonder theater in New York zou staan. En beide vrouwen waren professionals.

Bij Gwen waren zulke uitspraken minder vreemd. Die prachtige vrouw, met haar lange zwarte haren die ze meestal opbond in een kunstige wrong, stond bekend om haar voorspellende gaven. Ze was met de helm geboren, vertelde ze me al op de eerste dag dat ik haar ontmoette. Iets wat volgens haar betekende dat ze dingen kon aanvoelen voordat ze gebeurden.

Maar dat nam niet weg dat ik het eerst moest zien en dan pas kon geloven. Zo'n voorspelling kon je toch niet zomaar aannemen, dacht ik toen.

'Dus wél,' zei ik hardop. 'Het is gewoon een feit!' Terwijl ik opstond uit de zachte fauteuil, lachte ik stralend naar mijn spiegelbeeld in het raam. Ik bracht mijn glas omhoog om met mezelf te toosten. 'Cheers, Janey. Goed gedaan, meid!'

Toch had ik het gevoel dat ik er niet eens zoveel bijzonders voor had hoeven doen om dit te bereiken. Het was vooral een kwestie van geluk hebben, ging het door me heen. Natuurlijk had ik talent en was zingen en mijn eigen songs schrijven het liefste wat ik deed. Eigenlijk was het enorm handig geweest dat Philippe en ik de juiste mensen kenden, want om het in Amerika te maken, moest je wel iets meenemen.

Als Duke's vrienden, Derek en Selma, die New Yorkse impresario niet hadden getipt over mijn talent, dan was die man natuurlijk

nooit naar Londen gekomen om een concert van me bij te wonen. En had hij ons nooit uitgenodigd om naar Amerika te komen. Dan had ik waarschijnlijk nooit de kans gekregen om in Carnegie Hall op te treden.

Ik knikte tevreden. Alle schakeltjes vielen perfect in elkaar. Eerder had ik simpelweg niet kunnen doorbreken in Amerika.

Tijdens onze reis naar Californië, twee jaar eerder, waar Feli, Rick en ik samen met Duke's Amerikaanse vrienden de herdenkingsdienst voor hem hielden en ik mijn eigen nummers had gezongen, was mijn talent Derek direct opgevallen.

'Je moet hier blijven,' had hij gezegd. 'Er ligt hier een gigantische toekomst met jouw stem. Selma en ik willen je wel helpen.'

'Ik kan het niet, Derek,' had ik wat timide gezegd. *'Sorry!'*

Met al mijn verdriet, net na de moord op Duke, mijn lieve, knappe vriend die voor een deel sprekend op zijn Jamaicaanse moeder leek en voor een ander deel, qua lengte van bijna twee meter precies zo groot was als zijn Nederlandse vader, was dat echt gekkenwerk geweest. Ik was er op dat moment totaal niet aan toe.

Ik knikte opnieuw naar mijn spiegelbeeld en hief mijn glas nog een keer. 'Maar nu wel, hè meid?' fluisterde ik met een glimlach van oor tot oor. Ik voelde me ineens zo sterk als een paard. Wie kon me iets maken? Ik besloot te gaan leven volgens mijn nieuwe motto: *go with the flow*. Ja, ik zou me gewoon met de stroom mee laten voeren.

Ik vestigde mijn blik weer op het water en volgde onwillekeurig een glanzende houten salonboot die traag voorbijgleed. Bij het zien daarvan leek mijn hart een slag over te slaan. Meteen kwamen de herinneringen aan Duke's uitvaart boven. De boot leek sprekend op degene waarmee we hem destijds over de Amstel naar zijn laatste rustplaats hadden begeleid.

Ik dacht aan die prachtige plechtigheid in de tuin van zijn ouders. Aan hoe hij begraven zou worden op Zorgvlied, waar zoveel bekende artiesten – muzikanten, schrijvers, toneelspelers – lagen.

Aan hoe de kist daarna, omringd door een zee van bloemen, aan boord werd gedragen. En hoe wij, zijn ouders, familieleden, dierbare vrienden en ik, hem samen over het water naar zijn graf brachten.

Langs de rivier fietsten talloze vrienden met ons mee, terwijl uit de luidsprekers aan boord Bob Marley's *One Love* klonk en iedereen ontroerd uit volle borst meezong.

Bij die gedachte alleen al sprongen de tranen weer in mijn ogen.

En toen... Ja, toen kwam misschien nog wel het mooiste van alles. Als een boodschap uit de hemel verscheen boven het water een schitterende dubbele regenboog.

Die felgekleurde bogen van licht, precies boven de Amstel, vormden een soort hemelpoort, alsof wij met z'n allen toestemming hadden van boven om mijn geliefde bij zijn overgang naar de andere wereld te begeleiden.

Wat was dat prachtig... Wat een belevenis. Mijn hart begon, net als altijd wanneer ik daaraan dacht, weer te zingen.

Beetje bij beetje zette ik in mijn gedachten alle gebeurtenissen op een rij. Mijn leven voelde als een aaneenschakeling van pieken en dalen. Maar nu... nu leek ik het allerhoogste te hebben bereikt. Na mijn concert in *Carré* was de cirkel rond. Mijn doel als zangeres had ik bereikt.

Of... zou New York straks nóg mooier worden?

Na elk optreden in een wereldstad dacht ik: dit was wel hét hoogtepunt. Maar hoe groots *Carnegie Hall* misschien ook zou zijn, na *Carré* voelde het alsof alles op zijn plek was gevallen. En vooral, omdat ik daarmee ook mama's droom had waargemaakt. Dat besef raakte me het diepst. Want uiteindelijk was dát het allerbelangrijkst.

Zachtjes hoorde ik de deur opengaan. Ik keek om, mijn hart begon te bonzen. Was dat Philippe? Nu zou het écht gaan beginnen...

Lees verder in de roman: Glansrijk

Achterflaptekst

GLANSRIJK

Deel 1 van de trilogie: Over Jane gesproken...

Achter de glans schijnt Jane's verborgen verhaal

Van duisternis naar spotlights.

Een reis van liefde, verdriet en nieuwe kansen.

Jane heeft een turbulente jeugd achter de rug, maar dankzij haar talent en de steun van dierbaren groeit ze uit tot een beroemde singer-songwriter in Europa en Japan. Toch blijft één droom haar achtervolgen: Amerika.

Wanneer ze de kans krijgt om daar door te breken, wijst ze die in eerste instantie af. De deur die voor haar openging, slaat ze bewust dicht - het verlies van haar grote liefde, Duke, is nog te vers. Maar nu, twee jaar later, gloort er weer hoop. Kansen dienen zich aan, haar muziek raakt meer mensen dan ooit. En in haar manager Philippe ontdekt ze meer dan alleen een zakelijke partner.

Na een onvergetelijk optreden in Carré beseft Jane dat haar echte avontuur nog maar net begint. Durft ze opnieuw lief te hebben? Durft ze haar ultieme droom achterna te gaan? En kan ze echt ontsnappen aan haar verleden?

Reacties van lezers:

- Een echte pageturner*
- In één ruk uitgelezen*
- Ik verlang naar deel II*

ISBN 978-90-78923-30-5 (paperback - 388 pagina's)

ISBN 978-90-78923-26-8 (ebook)

www.goldhorn.nl

www.marjohorn.nl